

woi teid siina maale sata, kus rahwas el-
lab, muudo teid wõetakse kinni, meie tah-
hame maale miina ühkes Metsa nurkas,
kus ükski ei olle, siina tahhame õseks jä-
da, ja hommiko juhhatan ma teid kül ed-
dasi, kus teie wõite head ello leida. Meie
lootsime temma sanna pedie, teggime tuld,
sõime, mis meie Laewa-meess olli kasa
wotnud, ja heitsime maggama. Et meie
keige se päwa ollime soudnud olli unni ni
raske et kui ma üllesärkasin, pääw jo surel
kõrgel olli. Ma waatsin lohhe meie Lae-
wa-mehe järrel, agga tedda ei olnud näh-
ha egga kuulda. Ma ärratasin ommad kaks
selttimehhed ka ülles, meie õisime ommad
kallid kallewisjed ridet: ei ühtegi! ühhe püs-
si ma olin kasa wotnud, segi olli ärrawis-
tud! minno kue tassus oli meie rahha, üht-
lasse riettega se olli kaddund, ei meil jänu-
muud kui need Mantlid, misga meie õsel
ennast ollime kinnikatnud. Meie woisime

ar-

armata et meie Laewa-meess keik olli kasa
wotnud. Mis nou nüüd? nenda kui meie
ollime, läksime ommeti Ma pole ülles, leid-
me monned ükslasied perred ja nalg sundis
meid, et meie rahwa jure ennast sullasteks
andsime. Põlloma Gones on raske harri-
da, et ta wägga kiwvine ja souepärral-
ne on, kül meie piddime keige päwa kangeste
tööd teggema ükspäines leiba pärrast, ridid
meie koggoniste ei saand, ja paljad ollime
ommeti: kui wägga siis iggatsesime omma
Moisa taggasi! Kui wägga siis ma pallu-
sin omma wagga Brauat andeks! Siis-
ki õksime weel kannaatanud, agga, et meie
ei jaksand egga oskand öiete Tallopoja
tööd tehha, ei tahtnud ükski meid sulto-
seksi wotta. Ühhei päwal olli üks Wäe-Herra
seält kaudo möda minnemas: se näggi meid,
ja ütles naeroga: need kolbaksid parreminne
Soldatiks, kui tallopojaks. Gest wõtsid
monned sallaja nou piddada, et nemmad
meid